

ført en Forøgelse af vore Prioriteringer, som har forøget Omsætningen af disse Kreditmidler i en saadan Grad, at der ogsaa heri ligger et alvorligt Tilskud til alt det, som har bragt vort Pengevæsen nedad, idet denne Forøgelse af Værdierne stadig er omsat i saadanne Papirer, der, bragte ind i Omsætningen, nødvendigvis maa have samme Virkning som et alt for stort Seddelbeløb. Det er min Opfattelse, at Gennemførelsen af Lovforslaget om den kommunale Grundskyld, der vilde gennemføre en rationel Beskatning af Værdierne og ved sine Bestemmelser om Grundværdistigningsafgift tillige vilde inddrage, hvad der fremkom af Stigning udelukkende ved Nødstilstand i Samfundet — thi det er det, som nu fremkalder Stigningen —, at en Gennemførelse af dette Forslag vilde virke i høj Grad støttende paa de Bestræbelser, der sigter paa at forbedre vor Krone. Men ved Siden deraf betragter jeg mangfoldige andre Foranstaltninger som nyttige og anvendelige.

Overfor nogle Bemærkninger, der er gjort fra konservativ Side om Told paa vigtige Forbrugsvarer, om hvilke de Konservative sagde, at hvis man gik til at begrænse Importen paa anden Maade end ved Told, vilde man derved fremkalde Nødvendigheden af en Rationering, og man vilde alligevel ikke kunne holde denne Rationering, fordi, naar der kunde indsmugles fra alle Sider, vilde man smugle en saadan nyttig Vare ind — overfor den Betragtning vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel: Hvis Tolden skal være af den Højde, at den er i Stand til at nedskære Forbruget af en bestemt Vare alvorligt, f. Eks. til $\frac{3}{4}$ eller Halvdelen, saa maa den være saa høj, at den derigennem frembringer akkurat den samme Lyst og Tilbøjelighed til Indsmugling som en Begrænsning af Importen paa anden Maade. Jeg vil yderligere sige overfor de Konservatives Forslag, som stadig væk rider paa dette: Told paa Kaffe, Told paa Sukker, Told paa Ris, Told paa Sago, at det er dog ganske klart, at hvis en saadan Told kun er en lille Forhøjelse, som ikke vil indskrænke Forbruget, er det kun en finansiel Foranstaltning, men hvis det er en saadan Foranstaltning, at den tvinger Forbruget ned, saa tvinger den Forbruget ned et ganske bestemt Sted i Landet, nemlig hos den Befolkning, som har mindst at raade over. Det er de Befolkningsklasser, for hvem Udgiften ikke er ligegyldig, som en Toldforhøjelsesforanstaltning, der har Indskrænkning i Forbruget til Hensigt, vil tvinge til at indskrænke deres Forbrug. Alle,

for hvem Udgiften til et Pund Kaffe, til et Pund Sukker, til et Pund Ris, til et Pund Sago er den ligegyldigste Ting af Verden — og det vil den være for alle dem, som naar op i den Klasse af Befolkningen, der almindeligt økonomisk betegnes som Overklassen —, intet er dem ligegyldigere end den Toldforhøjelse, her kan være Tale om; men for hele den Befolkning, for hvem Penge betyder noget, vil den Vej betyde en Nedtvingning udelukkende af deres Forbrug, ertter min Mening den blodigste Uretfærdighed, et Samfund kan begaa i Tider som de nuværende.

Overfor saadanne Planer er det, jeg siger, at skulde virkelig vort Samfunds Velværd afhænge af, at vi indskrænkede nogle saadanne store vigtige Forbrugsartikler, saa maatte man dog langt hellere gaa til at begrænse Indførselen og fordele det, vi vilde tage ind i Landet, paa lige Maade og uden Prisforhøjelse til alle i Befolkningen. Men der er for mig ikke noget, som i Øjeblikket gør det afgørende, at det skulde være nødvendigt at gaa til de Forbrugsartikler, som det ærede Medlem Hr. Pürschel og hans Venner stadig beskæftiger sig med. Jeg mener, at i det Forslag, som blev oversendt i 1920, og som det ærede Medlem Hr. Pinstrup gav en værdifuld Tilføjelse til, er der en Ramme, indenfor hvilken man kan finde Luksusvarer, som det vil være muligt at begrænse ad den Vej, som man da foretrak, fremfor den Vej, man er kommet ind paa senere.

Jeg skal derefter tillade mig at gaa over til at fremsætte nogle Bemærkninger om Bankkommissionens Beretning. Jeg har den Opfattelse, at der er nogle, der mener, at en Forhandling om Bankkommissionens Beretning er overflødig. Jeg havde ventet, at den ærede Ordfører for de Konservative, det ærede Medlem Hr. Pürschel, havde gjort den til Genstand for Omtale. Thi for det første minder jeg om, at den Gang Loven blev vedtaget, var det Forudsætningen, at naar Bankkommissionen havde endt sine Undersøgelser, var det Meningen, at man skulde drøfte Resultatet her i Tinget. Men dernæst er der udtrykkeligt paa et vist Tidspunkt, hvor man forhandlede med den højtærede Justitsminister om at faa tilstillet noget Materiale vedrørende en enkelt særlig Sag, som havde været behandlet af Bankkommissionen, Sagen vedrørende den højtærede Udenrigsminister, af Justitsministeren sagt gentagne Gange: Lad os nu lade dette Forhold vente, lade det samles sammen med alt det øvrige, som vi faar, saaledes at vi ikke